

Sygn. akt II K 1101/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w II Wydziale Karnym w składzie :

Przewodniczący - S.S.R Ewa Muzyka

Protokolant - Karolina Jaworska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu – Marcina Witkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2016r., 28 kwietnia 2016r., 12 lipca 2016r., 20 września 2016r., w Wałbrzychu sprawy

J. G.

ur. (...) w W.

syna A. i J. z domu D.

oskarżonego o to, że w dniu 11 kwietnia 2015 roku w U. woj. (...) naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem marki F. (...) nr rej. (...) rozpoczął manewr wyprzedzania jadącego przed nim skutera marki B. nr rej. (...), którego kierujący W. W. wykonywał manewr skrętu w lewo czym doprowadził do zderzenia obu pojazdów w wyniku czego skuter przewrócił się na ziemię wraz z kierującym W. W., który doznał obrażeń ciała w postaci złamania lewego obojczyka, pośluczenia ogólnego i urazu kości miednicy z podejrzeniem nadłamania kości kulszowej prawej przy czym obrażenia te naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej dni 7

tj. o czyn z art. 177§1kk

I na podstawie art. 66§1 kk i art. 67§1kk warunkowo umarza postępowanie karne wobec J. G. o to, że: w dniu 11 kwietnia 2015 roku w U. woj. (...) naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem marki F. (...) nr rej. (...) rozpoczął manewr wyprzedzania jadącego przed nim skutera marki B. nr rej. (...), którego kierujący W. W. wykonywał manewr skrętu w lewo czym doprowadził do zderzenia obu pojazdów w wyniku czego skuter przewrócił się na ziemię wraz z kierującym W. W., który doznał obrażeń ciała w postaci złamania lewego obojczyka, pośluczenia ogólnego i urazu kości miednicy z podejrzeniem nadłamania kości kulszowej prawej przy czym obrażenia te naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej dni 7, tj. o czyn z art. 177§1kk wyznaczając okres 2 (dwóch) lat próby;

II. na podstawie art. 67§3kk orzeka wobec J. G. zadośćuczynienie na rzecz pokrzywdzonego W. W. w kwocie 1000 złotych;

III. zasądza od J. G. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1323 złote oraz opłatę w kwocie 60 złotych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 kwietnia 2015 r. około godziny 11.20 pokrzywdzony W. W. jechał swoim skuterem marki B. o nr rej. (...) drogą nr K-35 w U. w kierunku W.. Droga ta jest jednojezdniowa, dwukierunkowa, ma szerokość 6 metrów. Pasy ruchu są oddzielone znakiem poziomym P-1 „linia pojedyncza przerywana”. Na tym odcinku drogi obowiązuje ograniczenie prędkości do 50 km/h.

W. W. zamierzając skręcić w lewo – na posesję nr 56a , gdzie zamieszkiwała jego córka W. C. (1), włączył lewy kierunkowskaz, zjechał do osi jezdni i rozpoczął manewr skrętu. W tym samym czasie lewym pasem drogi, wykonując manewr wyprzedzania, poruszał się oskarżony J. G., który kierował swoim samochodem marki F. (...) o nr rej. (...). J. G. miał możliwość dostrzeżenia włączonego kierunkowskazu oraz miał możliwość zaniechania rozpoczętego manewru wyprzedzania, ponieważ jednak tego nie uczynił doszło do zderzenia się obu pojazdów na lewym pasie drogi.

Dowód: opinia biegłego sądowego k. 124, 137-145, częściowo z k. 77-84, 24-67

Zeznania świadka W. C. (2) k.122-123

M. O. k. 123

M. S. k. 123

M. Ż. k. 123-124

Częściowo W. W. k. 10-11, 110-111

Notatka urzędowa k. 1

Protokoły oględzin k. 4-7, 10, 16-18

Dokumentacja fotograficzna k. 117-121

W wyniku zderzenia skuter przewrócił się, a W. W. doznał obrażeń ciała w postaci złamania lewego obojczyka, potłuczenia ogólnego i urazu kości miednicy z podejrzeniem nadłamania kości kulszowej prawej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na czas powyżej 7 dni.

W chwili zdarzenia obaj kierujący byli trzeźwi.

Dowód: notatka urzędowa k 1

Protokół użycia urządzenia do pomiaru zawartości alkoholu k. 2 -3

Opinia sądowo – lekarska k. 20

J. G. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i przed sądem wyjaśnił, że pokrzywdzony nie sygnalizował w żaden sposób zamiaru skrętu w lewo i zjechał mu drogę w trakcie manewru wyprzedzania. Na końcowym etapie postępowania zmienił linię obrony i przyznał, że nie dążył podjąć manewru obronnego. Jednocześnie złożył wniosek o warunkowe umorzenie postępowania z uwagi na „nieznaczny stopień winy i społecznej szkodliwości” .

J. G. w przeszłości nie był karany sądownie.

Dowód: wyjaśnienia J. G. k. 110,

Wniosek o warunkowe umorzenie postępowania k. 161-162

Dane o karalności k. 57-58

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego wina J. G. nie może budzić wątpliwości. Mimo początkowej postawy kwestionującej swoją odpowiedzialność za spowodowanie wypadku drogowego z udziałem W. W., J. G. po zapoznaniu się z uzupełniającą opinią biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych T. T. zmienił linię obrony

i uznając swoją winę w zakresie zarzucanego mu czynu wniósł za pośrednictwem obrońcy o warunkowe umorzenie postępowania.

Stanowisko oskarżonego jest ze všech miar zasadne. Dowody w postaci opinii biegłego sądowego, dokumentacji w postaci protokołów oględzin i notatki urzędowej oraz zeznań świadków W. C. (2), M. O., W. W., M. Ż. i M. S. składają się na jedną, spójną wersję wydarzeń, zgodnie z którą oskarżony naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, gdyż przeprowadził z lewej strony manewr wyprzedzania pojazdu kierowanego przez W. W., który sygnalizował zamiar skrętu w lewo. W ocenie biegłego, który przeprowadził szczegółową analizę sytuacji wypadkowej, kierujący F. miał możliwość dostrzeżenia włączonego kierunkowskazu oraz możliwość zaniechania rozpoczętego manewru wyprzedzania, a tym samym uniknięcia wypadku. Na uwagę zasługuje fakt, iż biegły wydał w przedmiotowej sprawie opinię główną oraz dwukrotnie opinie uzupełniające, w których odnosił się do wątpliwości występujących w toku całego postępowania karnego. Był również przesłuchiwany przed Sądem i odpowiadał na pytania obrońcy oskarżonego. Trudno zatem uznać jego opinię za niepełną i niejasną. Konieczność wydania opinii uzupełniających była również spowodowana tym, że pierwotną opinię biegły złożył w oparciu o zeznania J. G. złożone w postępowaniu przygotowawczym w charakterze świadka. Uchybienie to zostało jednak na etapie postępowania jurysdykcyjnego konwalidowane poprzez udział biegłego w rozprawie i opiniowanie ponowne – uzupełniające – przy uwzględnieniu wyjaśnień oskarżonego. We wnioskach swoich opinii biegły podnosił, że w zależności od oceny materiału osobowego materiału dowodowego można wyprowadzić dwie przeciwstawne tezy. Dokonując zatem oceny zeznań świadków i dając prymat spójnym zeznaniom świadków M. S., W. C. (2), M. O. i M. Ż. utrzymujących, że W. W. w sposób prawidłowy sygnalizował zamiar skrętu w lewo nad zaprzeczającymi temu wyjaśnieniami oskarżonego Sąd przyjął za podstawę stanu faktycznego tę tezę, zgodnie z którą to J. G. przeprowadził manewr wyprzedzania niezgodnie z obowiązującymi zasadami bezpieczeństwa w ruchu drogowym i tym samym to on, a nie W. W. ponosi odpowiedzialność za spowodowanie zderzenia pojazdów.

W tym miejscu wskazać należy, że ponieważ obrońca oskarżonego podał we wniosku o umorzenie postępowania karnego, że okoliczności popełnienia przez J. G. czynu z art. 177 §1 kk „nie budzą wątpliwości” to tym samym, jak się wydaje, podzielił stanowisko sądu w w/w zakresie i dalsze rozważania w tym przedmiocie są bezprzedmiotowe.

J. G. w ocenie Sądu swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występku z art. 177 §1 kk. Przeprowadził manewr wyprzedzania niezgodnie z obowiązującymi zasadami bezpieczeństwa w ruchu drogowym i doprowadził do zderzenia obu pojazdów, na skutek którego W. W. doznał obrażeń określonych przez biegłego z zakresu medycyny sądowej jako naruszających czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni.

Sąd uznał, że zarówno wina – w postaci nieumyślnej, jak i społeczna szkodliwość czynu, jakiego dopuścił się J. G. nie są znaczne, ponieważ siła zderzenia pojazdów nie była duża, a naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym nie było rażące. J. G. ostatecznie przyznał się do winy, a jego postawa – dotychczasowy sposób życia i niekaralność uzasadniają przypuszczenie, że J. G. wyciągnął wnioski z postępowania karnego i będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa.

Mając na uwadze powyższe Sąd przychylił się do wniosku obrońcy oskarżonego i nie widząc powodu, dla którego należałoby J. G. wymierzyć karę, warunkowo umorzył wobec niego postępowanie karne o czyn z art. 177§1 kk. wyznaczając mu jednocześnie okres próby na 2 lata. Zgodnie z art. 67 §3 kk Sąd był zobligowany do orzeczenia o charakterze majątkowym, zdecydował więc o obowiązku zadośćuczynieniu płatnym na rzecz W. W., który boryka się z problemami zdrowotnymi związanymi z doznanymi w wypadku obrażeniami.

Sąd uznał ponadto - zgodnie z art. 627 kpk, że sytuacja materialna oskarżonego, który korzystał z pomocy obrońcy w wyborze i otrzymuje zasiłek w wysokości 800 euro pozwala mu na uiszczenie kosztów sądowych w sprawie, w skład których wchodzi również koszty opinii biegłego oraz opłata.